

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΗ

Πρωτοδίκου Διοικητικών Δικαστηρίων, κάτοχος

μεταπτυχιακῶν διπλωμάτων στο Δημόσιο Δίκαιο καί στήν Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ

Νόμος καί ἀνομία

Ὁ πολιτισμός μας εἶναι νομικός πολιτισμός, πολιτισμός τοῦ νόμου. Πολιτισμός τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, τοῦ νόμου τῆς πόλεως, τοῦ νόμου τῆς κοινωνίας, τοῦ νόμου τοῦ κράτους. Χωρίς νόμο, δέν ὑπάρχει πολιτισμός.

Ὅλα τά πολιτεύματα, ὅλες οἱ ἐπαναστάσεις, ὅλα τά πραξικοπήματα, ὅλες οἱ κοινωνικές συμφωνίες, ὅλες οἱ σταθερές παράμετροι, ὅροι, τρόποι, ἤθη, πού δίδουν εἰς τήν οἰκονομία τήν ἀπαιτούμενη γιά τήν λειτουργία τῆς σταθερότητας, προϋποθέτουν τόν νόμο.

Περί αὐτοῦ παλεύουν οἱ συγκρουόμενες κοινωνικές δυνάμεις, τά ἀντιτιθέμενα ποικίλα συμφέροντα, οἱ διάφορες περί τῆς κοινωνίας καί τῆς οἰκονομίας ἀντιλήψεις, ἀκόμη καί οἱ διαφορετικές θεσκευτικές ἀντιλήψεις.

Ποία ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ποία ἡ πηγή του, πῶς τίθεται καί πῶς πρέπει νά τίθεται, μέ ποία διαδικασία, πῶς μεταβάλλεται, πότε καί πῶς πρέπει νά εἶναι δυνατόν νά μεταβληθῆ, πῶς φθάνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν ἐφαρμογή τοῦ νόμου, μέ ποιες διαδικασίες καί μέ ποία μέθοδο σκέψεως, προσεγγίσεως τῆς ἀληθείας του, ποία ἡ σχέση τοῦ νόμου μέ τήν πραγματικότητα, μέ τήν φύση τῶν ὄντων, μέ τήν Ἀλήθεια, μέ τήν Δικαιοσύνη, μέ τήν περί δικαίου συνείδηση τῆς ὁποίας τό συγκεκριμένο πόρισμα δέν ἔχει μέν καταγραφή ἀλλά βοᾷ ἐντός τοῦ ἀνθρώπου καί ἐνδεχομένως ἀνατρέπει τό γράμμα τοῦ νόμου. Τέτοια εἶναι τά ἐρωτήματα οἱ ἀπαντήσεις ἐπί τῶν ὁποίων δίδουν διάφορα πολιτικά καί νομικά συστήματα, καί πρό πάντων πολιτισμό, ἐφ' ὅσον βεβαίως, καί καθ' ὃ μέτρον, εἶναι οἱ ὀρθές. Λογικῶς, τά ἀνωτέρω ἐρωτήματα ἐπιδέχονται ὁποιοσδήποτε ἀπαντήσεις, ἀλλά οἱ ἐξ αὐτῶν ἐσφαλμένες ἀποδεικνύουν τήν ποιότητά τους ἀπό τίς καταστροφές τίς ὁποίες προξενοῦν. Καθ' ὅσον, ἐσφαλμένες ἀπαντήσεις εἰς τά ἴδια ἐρωτήματα, δίδουν τυραννίες, ἀδικίες, σφαγές, ρατσισμούς, ἀποικιοκρατίες, βομβαρδισμούς, τρομοκρατίες, ἀστυνομοκρατίες, πάσης φύσεως δηλαδή ἐνδείξεις καί ἀποδείξεις περί τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπῆρε λάθος δρόμο, μακριά ἀπό τόν ἀληθινό Θεό, δρόμο ἀπωλείας, καταστροφῆς καί αὐτοκαταστροφῆς.

Εἰς τόν ἀντίποδα τοῦ νόμου, εὐρίσκεται ἡ ἀνομία. Πρόκειται γιά τήν πλέον ἐσφαλμένη, τήν πλέον καταστροφική ἀπάντηση εἰς ὅλα τά ἀνωτέρω ἐρωτήματα. Ποία εἶναι ἡ ἀπάντησις αὕτη; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιούται νά μὴ θέτῃ το ζήτημα τοῦ νόμου ἐνώπιον τῆς κρίσεώς του

καί τῆς ὑπάρξεώς του, ὅτι δικαιούται νά ζῆ ἄνευ νόμου, ἀνόμως. Ὅτι δικαιούται ὁ ἴδιος ὄχι μόνον νά τοποθετεῖται θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς ἔναντι τοῦ νόμου, ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως κατανοηθέντος, ἀλλά νά θέτῃ ὁ ἴδιος τόν νόμο τῆς ὑπάρξεώς του, νά προσδίδῃ ὁ ἴδιος νόημα εἰς τὰς πράξεις του, ὡς ἄτομον, κατὰ τήν κρίση του, κατὰ τήν φαντασία του, κατὰ τήν ἰδεολογία του, κατὰ τήν ὁποιαδήποτε πλάνη του, κατὰ τήν αἵρεσίν του, εἴτε συνεπῶς μέχρι βλακειᾶς καί φονταμενταλισμοῦ, εἴτε ἀσυνεπῶς μέχρι προδοσίας τῶν πάντων.

Ἡ ἀνομία, χαρακτηρίζει τόν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος δέν συμπεριφέρεται μόνον ὅπως τά ζῶα, ἀλλά ἔχει πλέον τήν ἀξίωση νά συμμορφωθῇ ὁ κόσμος ὅλος πρός τό θέλημά του, πρός τό ἐκάστοτε θέλημά του! - ἐδῶ καί τώρα! Τόσον ἔχει ἀποστραφῆ τόν Θεόν, ὥστε θέλει νά ἐναντιωθῇ εἰς τό θέλημά Του ἅπαξ διά παντός! Ἐπιίγεται νά καταστρέψῃ τήν δημιουργία του Θεοῦ, νά βομβαρδίσῃ πόλεις καί ἀντιπάλους, πραγματικούς ἢ φανταστικούς, νά τρομοκρατήσῃ ἀντιφρονούντας, νά ἐπιβάλῃ τὰς ἀπόψεις του ἐπί ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος εἰ δυνατόν, διά πυρός καί συδήρου, διά πονηρίας καί δόλου, διά σφαγῶν ἐνόχων καί ἀδύων.

Ὁ ἄνομος θέλει νά γίνουν ὅλοι πόρνοι, μοιχοί, ὁμοφυλόφιλοι, ἀμφοτεροφιλόφιλοι, βλάσφημοι, μέ μία λέξη, ἄνομοι ὅπως ὁ ἴδιος. Πρόκειται γιά φρενίτιδα, γιά δαιμονισμό, γιά πονηρία, πού καλύπτονται πίσω ἀπό ἀγαθές προθέσεις καί ἀπό στυγνό, ξηρό, φλεγματικό, ὀρθολογισμό.

Ἡ ἀνομία δέν ἀνέχεται νόμο, δέν θέλει πολιτισμό, διαστρέφει φύσεις, καταστρέφει κάθε τί τό καλό, ἐπιβραβεύει κάθε τί τό ἄνομο, τό ἀνοίκειο, τό ἐπιβλαβές, εὐνοεῖ πάσης φύσεως ἀναμίξεις καί προσμίξεις, ἰδεῶν καί ἀνθρώπων καί ζώων, θέλγεται ἀπό ἐπιμιξίεις διαφορετικῶν φυλῶν, ἀπό σεξισμό καί σαδισμό, καταδικάζει τό ὄντως ὠραῖο καί ποθεῖ τό ἐκφυλο, τό διεστραμμένο.

Ὅλα αὐτά τά ἀνάποδα πράγματα, ἡ ἀνομία τά ἀντιλαμβάνεται ὡς ἐλευθερία. Τήν ὑποχώρηση τοῦ νόμου τήν ὀνομάζει ἰδιωτική πρωτοβουλία καί τήν ἐκθειάζει. Τήν εὐλογία ἀντίδραση τῆς κοινωνίας εἰς ὅλα αὐτά, τήν ὀνομάζει πολιτικό κόστος. Ἡ ἀνομία ζητεῖ λιγώτερο ἢ περισσότερο κράτος καί ἐννοεῖ λιγώτερο ἄνθρωπο καί περισσότερο τέρας (Λεβιάθαν - βλ. τό ὁμώνυμο σχετικό βιβλίον τοῦ Θ. Χόμπς), ἀνακαλύπτει συνωμοσίες ἐκεῖ ὅπου ἐντιμοὶ ἄνθρωποι ἀνθίστανται εἰς τήν ἀνομία, καί ἀποκαλύπτει μόνη της, ὡς κάτι τό φυσικό καί νόμιμο, ὥστε νά ὀλοκληρώσῃ τήν σύγκυση πού προξενεῖ στίς συνειδήσεις, τίς συνωμοσίες πού ὑπηρετοῦν τήν ἴδια τήν ἀνομία. Ἐτσι, φαίνεται ὅτι ἡ ἀνομία ἀνέχεται τήν ἀλήθεια, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι πού κινοῦνται στόν πυρῆνα τῆς Νέας Ἐποχῆς (Φέργκιουσον), ἐπισημαίνουν ὅτι ἐξυφαίνεται συνωμοσία τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὅταν οἱ ἴδιες οἱ ἐφημερίδες τῶν φορέων τῆς ἀνομίας ἀποκαλύπτουν ὡς κάτι γενικευμένο καί μή ἀντιμετωπίσιμο, τήν ἐπικειμένη βορλα τῶν ὠφελημάτων ἐκ τῆς ἐξουσίας, ὅπως τήν ἀπορρόφηση ἀπό οἰκείου τῆς ἀνομίας τῶν πακέτων καί τῶν φιλέτων τῆς χονδρῆς οἰκονομίας. . - παραλείποντας τίς περισσότερες φορές νά ἀναφερθοῦν εἰς ἤδη γενομένη βορά τέτοιων πακέτων κατὰ παρανόμους τρόπους.

Ἐλεύθερος λοιπόν εἶναι ὄχι ὁ κάθε ἄνθρωπος, κατὰ τήν ἐποχή μας, ἐποχή τῆς ἀνομίας, ἀλλά ὁ ἰσχυρός γιά νά γίνῃ ἰσχυρότερος, γιά νά ὀργανώσῃ τήν ἀνομία, γιά νά καταστρέψῃ τόν νόμο, γιά νά ἀντιστρέψῃ τόν πολιτισμό καί νά τόν κἀνῃ βαρβαρότητα, γιά νά θέσῃ εἰς τήν θέση τοῦ νόμου τήν ἀνομία του, γιά νά ὀνομάσῃ τό πικρό γλυκύ καί τό γλυκύ πικρό, γιά νά ἀδικήσῃ ὀρφανόν καί πένητα, γιά νά ποιήσῃ τήν δικαιοσύνην του ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, προκειμένου νά ἐπαινεθῇ καί νά (συγ)καλύψῃ ἔτσι τήν πνευματικήν πενία του καί τά ἐγκλήματα του.

Ὁ μοντερνισμός, ἡ αἵρεση πού διαβρώνει καί καταστρέφει

Κατήχηση στήν ἀνομία, εἶναι ὁ μοντερνισμός, ἡ ἀποθέωσις τοῦ καινούργιου, τοῦ παράξενου, τοῦ ἀνιστόρητου, τοῦ ριζοσπαστικοῦ, ὅ,τι καί ἄν σημαίνουν, ὅ,τι καί ἄν προσιωνίζουν, ὅ,τι καί ἄν εὐαγγελίζονται.

Ὁ μοντερνισμός σπάει τήν παράδοση, καταστρέφει τήν σχέση μεταξύ αὐτοῦ πού ὑπάρχει ὡς τρόπος ζωῆς, ὡς πολιτισμός, καί αὐτοῦ πού θά ὑπάρξει - καί μεταβάλλει αὐτό πού θά ὑπάρξει, ἀπό τρόπο ζωῆς, εἰς τρόπο θανάτου, ἀπό πολιτισμό, εἰς βαρβαρότητα.

Ὁ μοντερνισμός, τελευταία ἐκδοχή τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ λεγόμενος μεταμοντερνισμός, ἐμφανίζεται καί ὡς ἐκσυγχρονισμός. Ἐκσυγχρονισμός ὅμως ἀπολυτοποιημένος, αὐταρχικός, τυραννικός.

Ἐν ὀνόματι τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ (τῆς ἐξελίξεως, τῆς «προόδου»), γίνονται πλέον τά μεγαλύτερα ἐγκλήματα: Καταστροφή πολιτισμῶν καί τρόπων ζωῆς, καταστροφή εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ καί τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, μόλυνσις τοῦ περιβάλλοντος, πρόκλησις πείνας εἰς μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ἀφοῦ τά ἀναγκαῖα κονδύλια γιά τήν σωτηρία τους δαπανῶνται εἰς ἐπενδύσεις γιά ἔρευνα νέων προϊόντων (ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀχρήστων), γιά προώδηση πωλήσεων νέων προϊόντων (ὡς ἐπί τό πλεῖστον καί μὴ ἀναγκαίων καί βλαβερῶν), γιά ἀλλοτρίωση πληθυσμῶν ὥστε νά καταστοῦν καταναλωτική μάζα «μοντέρνων νέων» (ὡς ἐπί τό πλεῖστον κατά φαντασίαν μοντέρνων καί οὔτε κατά φαντασίαν νέων). Ἀλλά καί οἱ πόλεμοι χάριν οἰκονομικῶν συμφερόντων, οἱ ὁποῖοι γίνονται πλέον μέ τήν σημαία τῆς «δικαιοσύνης», καθῶς καί οἱ ἀμιγῶς οἰκονομικοὶ πόλεμοι, αὐτοὶ πού γίνονται γιά τήν οἰκονομική καί μόνον καθυπόταξη τοῦ «φίλου» (δηλ. τοῦ πράγματι ἀντιπάλου), προεταιμάζονται μέσω μοντέρνων καί ἐκσυγχρονιστικῶν ιδεῶν πού διαβρώνουν καί προλειαίνουν τό ἔδαφος, καί ἐπισφραγίζονται ἀπό τήν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπό τυχοδιῶκτες οἱ ὁποῖοι προβάλλονται ὡς ἐκσυγχρονιστές.

Ὁ μοντερνισμός λοιπόν ἀπό τήν φύση του εἶναι τό πρῶτο στάδιο τῆς ἀνομίας. Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή, εἶναι αἵρεση, μέ τήν ἔννοια τήν ὁποία ἀνέκαθεν ἔδιδε καί δίδει ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τόν ὅρον αὐτόν. Καί ὁ ἐθισμός μιᾶς κοινωνίας εἰς τό μοντέρνο καθῶς καί ἡ ἐπιβολή ἢ ὑποβολή τῆς ιδεολογίας τοῦ ἀπολυτοποιημένου ἐκσυγχρονισμοῦ, εἶναι κατήχησις εἰς ξένες δοξασίες, ἐξω-ὀρθόδοξες καί ἐξω-χριστιανικές - μέ κατάργησις τῆς σκέψεως ὅπως στίς σχέτες καί μέ μαζική χειραγώγησις ἀπό τά σύγχρονα Μ.Μ.Ε.

Ὁ νομοθέτης πού ἀπονομοθετεῖ

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ὁ νόμος καταστρέφει πεδία πού ἀνήκουν ἐκ φύσεως εἰς τό νομοθετεῖν.

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ὁ νομοθέτης αὐτοκαταργεῖται οὐσιαστικῶς, ἐνῶ φαίνεται τυπικῶς παντοδύναμος.

Παραχωρεῖ τήν ἐξουσία τοῦ νομοθετεῖν εἰς τούς πλέον ἀνόμους : διεφθαρμένους πολιτικούς, μαφία, οικονομικά κυκλώματα, ὀργανωμένο ἔγκλημα, ἀδιστάκτους ἐμπόρους ὄπλων. Γίνεται ἔτσι ὁ ἴδιος πιό δυνατός, ἀλλά τοῦτο διότι στηρίζεται εἰς τήν ἀνομία τῶν ὑποστηρικτῶν του.

Εἰς τήν πραγματικότητα, ὁ νομοθέτης παύει νά νομοθετεῖ καί ἀπορρυθμίζει, «ἀπονομοθετεῖ».

Ἐναντί ἀπαγορεύσεων καί ἐντολῶν υἱοθετεῖ νομικά πλαίσια ἐντός τῶν ὁποίων ἡ αὐθαιρεσία τῶν ἀνόμων, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν, δύναται νά ἀναπτυχθῆ «ἐλευθέρως» καί νά ἐξουδετερωθοῦν ὅσοι, ἰσχυροί ἤ μή, δέν ἐνεργοῦν ἀνόμως. Αὐτό ὀνομάζεται ἀπελευθέρωση τοῦ ἐμπορίου, τῶν ἀγορῶν, ἐλευθερία ἐκφράσεως, ἀπόδοση χώρων τῆς δημοσίας ζωῆς καί τῆς οικονομίας εἰς τήν ἰδιωτική πρωτοβουλία.

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ἀντί ὁ νόμος νά γίνεται γιά νά προστατευθῆ ὁ ἀδύναμος καί ὁ ἀδικούμενος, γίνεται προκειμένου νά δύναται νομίμως νά συντριβῆ ὁ σεβόμενος τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, τῆς Πολιτείας, τούς ἄλλους ἀνθρώπους καί τήν δημιουργία.

Ἐπομένως, ἡ χρῆσις ἀντιστρόφως τῆς γλώσσης καί τῶν λέξεων, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία εἰς τήν ἀνομία. Τόσον γιά τήν θεμελίωσή της, ὅσον καί γιά τήν διατήρησή της.

Ἡ ἐπίθεση ὀνομάζεται ἄμυνα, ἡ ἄμυνα ἐπίθεση πού δικαιολογεῖ «ἄμυνα», δηλαδή πραγματικά ἐπίθεση.

Τό ἐμπόριο ὄπλων καί ἡ ἀνάπτυξη νέων εἰδῶν ὄπλων, ρυθμίζονται (καί ἀφίνονται ἀχαλίνωτα) ἀπό διεθνεῖς συμβάσεις γιά τόν ἔλεγχο τῶν ἐξοπλισμῶν.

Ἡ καταστροφή τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ρυθμίζεται ἀπό νόμους μέ τίτλους καί γενικόλογες διακηρύξεις που ἀναφέρονται εἰς τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ στέρηση τῆς θρησκευτικῆς καί τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ρυθμίζονται ἀπό διακηρύξεις ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, πού μιλοῦν ἀκριβῶς περί θρησκευτικῆς καί περί προσωπικῆς ἐλευθερίας ἀλλά ἐρμηνεύονται ἀντίστροφα καί ἐξειδικεύονται μέ νόμους πού περιορίζουν ἤ καί ἀποκλείουν τήν θρησκευτική καί προσωπική ἐλευθερία (χαρακτηριστικό παράδειγμα, εἶναι ἡ προσβολή τῆς προσωπικότητος μέ τήν συγκέντρωση προσωπικῶν δεδομένων, που ρυθμίζεται ἀπό νόμους γιά τήν . . . «προστασία» ἀπό τήν συγκέντρωση προσωπικῶν δεδομένων).

Ἡ ἀγροτική πολιτική ρυθμίζεται μέ κανονισμούς καί ἀποφάσεις πού μετατρέπουν τούς

ἀγρότες εἰς ἐργάτες τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, ἀφοῦ καλοῦνται μέ μονοκαλλιέργειες νά καταργήσουν τήν πράγματι ἀγρατική οἰκονομία πού τούς ἐξασφάλιζε σχετική αὐτοτέλεια, ἀφοῦ μέ τίς πολυκαλλιέργειες ἐγένετο φυσικά ἡ κάλυψις τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τους, ἔστω φτωχικώτερα. Ἄφοῦ καταστοῦν ἔτσι ἐξαρτημένοι ἀπό τήν ὅλη παραγωγική διαδικασία τῆς μονοκαλλιέργειας, π.χ. τοῦ καπνοῦ ἢ τοῦ βαμβακιοῦ, καλοῦνται νά ἐπωμισθοῦν τά βάρη τῆς ἐξειδικεύσεώς τους ὡς ἐάν ἦσαν . . . ἐργοδότες τῆς ἀγρατικῆς οἰκονομίας (δάνεια ἀνεξόφλητα, στέρησις ἐπιδοτήσεων, καταστροφή τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καθ' ἑαυτῆς).

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ὁ σεβασμός τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας, ρυθμίζεται ἀπό νόμους πού τήν θεωροῦν νεκρή καί ἐπιδιώκουν νά τήν μουμιοποιήσουν. Κηρύσσονται διατηρητέα κτίρια καί ἀφίνονται ὡς ἐκ τούτου νά καταρρεύσουν. Ἔλλα πάλι χρηματοδοτοῦνται μέ δάνεια ἀλλά τό κόστος ἐπισκευῆς εἶναι τόσο ὑψηλό, ὥστε πωλοῦνται σέ ἀλλοδαπούς, παίρνουν ἐκεῖνοι τό δάνειο καί ἔτσι ὑπείσερχονται ἐκεῖνοι εἰς τήν πολιτιστική κληρονομία μας! Ἀκόμη, ἐκκλησίες καθίστανται μουσεῖα. . .

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ὁ ληστευόμενος ἀποταμιευτής ὀνομάζεται «ἐπενδυτής», καί εἰς τόν τόπο τῆς ληστείας τῶν πλέον ἀδυνάτων (ψυχικῶς) καί παρασυρθέντων εἰς τήν μαζικήν ἐξαπάτησιν, θεσπίζεται διά νά ἰσχύη ὄχι ἡ πρόληψις, ἀλλά μόνον ἡ καταστολή τῶν παραβάσεων, καί αὕτη ἐν κρυπτῷ. . . Ἔτσι, τηροῦνται τά προσχήματα, τό περίφημο γιά τούς ἀνόμους νόμους τῆς ἀγορᾶς «ἴματζ» τοῦ Χρηματιστηρίου. Καί ὁ ὅρος Χρηματιστήριον εἶναι παραπλανητικός, ἀλλά δέν μπορῶ νά εὔρω κάποιον ὁ ὁποῖος νά περιλαμβάνει τήν ὅλη ἀνομία ἢ ὁποία ἐνυπάρχει εἰς τό φαινόμενο αὐτό - ἴσως ὁ ὅρος Μαμωνεῖον κάτι ἐπιτυγχάνει καί ἀπεικονίζει ἀπό τήν θρησκευτική διάσταση τῶν βιωμάτων ὅσων ἀσχολοῦνται ἢ παρασύρονται εἰς αὐτό τό ἐπικίνδυνον τυχερό παιγνίδι πού δῆθεν ἀλλάζει ἡ φύση τοῦ ἄν λειτουργήσῃ σωστά (ἐκ φύσεως ἀδύνατον νά διαρκέσῃ ὑγιῆς καί «σωστή λειτουργία» ἐνός τέτοιου ἐπινοήματος πέραν τῆς πρώτης ἐντυπώσεως).

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, δημόσιο, ἐθνικό καί κοινωνικό συμφέρον εἶναι τό ἰδιωτικό συμφέρον τῆς ἡγεσίας τῆς κοινωνίας - ἐνδεχομένως δέ καί τό συμφέρον τοῦ ἐχθροῦ ἄν ἡ ἡγεσία δελεασθῇ καί προδώσῃ.

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, τά δημόσια ἔργα εἶναι ἰδιωτικά, καί ὡς πρός τήν κατασκευή καί ὡς πρός τήν ἐκμετάλλευσιν. Τά μέσα δημοσίας ἐνημερώσεως γίνονται ἰδιωτικά μέσα δημοσίου ἐλέγχου, καί σιγά-σιγά μεταλλάσσονται εἰς ἰδιωτικά μέσα ἐλέγχου τοῦ Δημοσίου! Ἐλέγχουν τόν δημόσιον λόγον, τήν δημοσίαν ζωήν, ἀλλά ἐπόμενο εἶναι σιγά-σιγά νά ἐλέγξουν τήν οἰκονομία, τά κονδύλια γιά τήν ἄμυνα, τά κονδύλια καί τίς ἐπιλογές τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, τήν χρηματοδότησιν τῆς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας, τέλος δέ καί τό εἰς ποῖον ἐξωτερικό ἐχθρό θά παραδοθῇ ἡ ἐσωτερική ἀσφάλεια τῆς χώρας. Τοῦτο, δέν ἀφορᾷ μόνον μικρές χώρες ὅπως ἡ Ἑλλάδα, ἀλλά καί μεγάλες, ὅπως οἱ Εὐρωπαϊκές καί οἱ Η.Π.Α.

Τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ἀλλάζει ὁ ρόλος τόν ὁποῖον καλοῦνται νά παίξουν οἱ νομικοί, ὁ διοικητικός ὑπάλληλος, ὁ δικαστής. Καλοῦνται νά γίνουν ψυχροί ἐκτελεστές τοῦ νόμου τῆς ἀνομίας, δῆμιοι τῶν ἀδυνάτων. Καλοῦνται νά γίνουν οἱ ἄνευ καρδίας ὑπηρέτες τοῦ «δημοσίου συμφέροντος», τοῦ πολὺ λίγου πλέον ἢ καί καθόλου δημοσίου. Καλοῦνται νά γίνουν συγκαταβατικοί στήν ἀνομία τῶν τοκογλυφικῶν πράγματι ἀπαιτήσεων τῶν ἰσχυροτέρων, σκληροί δέ ἐφαρμοστές τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, ἀπέναντι στόν ἀδικούμενον ἀπό πολλές μεριές ἄνθρωπο (διοικούμενον πολίτην καί ἤδη, κυρίως, φορολογούμενον καταναλωτή).

Τό καθήκον τῶν δικαστῶν καί τῶν δημοσίων υπαλλήλων κατά τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας

Πρῶτον, νά κρίνουν κατά συνείδηση ὄχι μόνο τίς πράξεις τῶν πολιτῶν, ἀλλά καί τίς πράξεις καί παραλείψεις τοῦ νομοθέτη καθώς καί τῆς Κυβερνήσεως.

Νά ἐρμηνεύουν δηλαδή κατά συνείδηση τό Σύνταγμα καί τούς νόμους, ἀφιστάμενοι ὅπου ἀπαιτεῖται, αἰτιολογημένα, ἀπό τό γράμμα αὐτῶν, καί ἐπικαλούμενοι τόν τυχόν διακηρυγμένο ἢ συναγόμενο «καλό σκοπό» πού φέρεται ὅτι εἶχε, ἢ εἶναι δυνατόν νά λεχθῆ ὅτι εἶχε ὁ νομοθέτης κατά τήν θέσπιση τοῦ νόμου.

Στήν περίπτωση πού διακηρύσσεται κάποιος κακός σκοπός, ἢ που συνάγεται τέτοιος ἀπό τήν συγκεκριμένη διατύπωση τῆς ρυθμίσεως, νά συμπληρώνεται αὐτή ἐρμηνευτικῶς μέ ἐντοπισμό καί ἐπίκληση τῶν ἐρμηνευτικῶν κενῶν. Τοῦτο, ἐν ἀνάγκη καί ἐναντίον τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, μέ ἐπίκληση γενικωτέρων διατάξεων, π.χ. περί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ἡ ἀντιμετώπιση τῆς προηγουμένης ἢ ἀνωτέρας ἐναντίας νομολογίας, ὅταν ἐννοεῖται αὐτή, ἀπό ἀγνοια καί χρήση ἀπρηχαιωμένων μόνον νομοτεχνικῶν μεθόδων, εἴτε δέν ἀνεχαίτισε τήν ἐξελιγμένου τύπου ἀνομία, εἴτε καί συνεμάχησε μαζί της ρητῶς, πρέπει νά γίνεται μέ φειδῶ, λιτά, ἀλλά καί μέ παρησία. Ἡ πληρεστέρα καί βαθυτέρα αἰτιολόγησις τῶν ἀποφάσεων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, ἢ προσφυγή εἰς τήν καρδιά καί τό φιλότιμο τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά μέ χρήση λογικῶς ἄψογων ἐπιχειρημάτων, ὄχι μόνο δέν κλονίζει τήν ἀσφάλεια δικαίου, ἀλλά ἀντιθέτως κλονίζει τήν ἀσφάλεια τῆς ἀνομίας καί καθιστᾷ καί πάλι τήν νομολογία, ὅπως εἶναι ἀπό τήν φύση της, ἀληθινή πηγή δικαίου (ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ νομολογία δέν εἶναι πηγή δικαίου, ἔχουν μία γνώμη πού προσιδιάζει εἰς δουλικό δημόσιο ὑπάλληλο ἢ εἰς αὐταρχικό δικτάτορα, καί ὄχι εἰς δικαστή, οὔτε κἀν εἰς διευθυντή ἢ προϊστάμενο δημοσίας ὑπηρεσίας).

Ὁ δικαστής, τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, πρέπει νά ξέρη ὅτι ἐάν ἀνταποκριθῆ ἐπαξίως εἰς τά καθήκοντά του, θά δημιουργήσῃ περισσοτέρους ἐχθρούς παρά φίλους. Καί ἐκ τῶν φίλων, πολλοί θά διστάζουν νά εἶναι μαζί του, θά ἀρκοῦνται εἰς ἐκφραση τῆς συμπαθείας τους, ἀπό τόν φόβο ὅτι ἡ ἀνομία θά τοῦς ἐκδικηθῆ καί αὐτούς.

Καθ' ὅσον, ὁ δίκαιος δικαστής ἀντιμετωπίζεται ὅπως θά ἀντιμετωπίζετο καί ὁ Χριστός ἐάν ἤρχετο εἰς τήν γῆ. Οἱ ἀνομοί πού μισοῦν τόν Χριστό, ὄχι μόνον βλέπουν τόν καλό δικαστή ὡς ἐπικίνδυνον ἐχθρόν τῶν ἐπιδιώξεών τους ἢ καί τῶν ἰδίων, ἀλλά καί τόν μισοῦν παραλόγως, ὅπως καί τόν Χριστό. Τόν φοβοῦνται γιά τή δικαία κρίση του, τοῦς ἐλέγχει καί μόνη ἡ ὑπαρξίς του, καί ἄν μπορούσαν θά τόν ἐξαφάνιζαν ἀπό προσώπου γῆς.

Ὁ δικαστής λοιπόν πού θέλει νά εἶναι ἐν τάξει μέ τήν συνείδησή του κατά τήν ἐποχή τῆς ἀνομίας, ὅσο καί ἄν ἀποφύγῃ τίς εὐθείες συγκρούσεις μέ ἰσχυρούς ἀνόμους, θά εὐρεθῆ εἰς τόν δρόμο τους καί, εἴτε θά τοῦς ἐμποδίσῃ, εἴτε θά ὑποκύψῃ. Ἀπό τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἀπαιτεῖται κάποια εὐλιξία, κάποια ἀτομική τακτική, κάποια ὑποστήριξη ἀπό τήν οἰκογένειά

του, και κυρίως πολλή προσευχή και ταπείνωσις μετά παρρησίας, ὥστε νά ἀνδέξῃ ὁ δίκαιος δικαστής τίς διαβολές, τίς πιέσεις, τίς κακόβουλες ὑπονομεύσεις τῶν προσπαθειῶν του.

Ὁ δίκαιος δικαστής προλαμβάνει τήν ἀνομία μέ τίς ὀρθές λύσεις πού δίδει. Τήν κτυπᾷ στίς ρίζες της. Κάνει κυρίως πρόληψη, και πολύ λιγώτερο καταστολή. Μέ τρόπο εὐθύ ἢ πλάγιο, ἀναλόγως τήν περίπτωσι, τῆς κλείνει τούς δρόμους δράσεως. Και ἐκεῖ εἶναι πού βοηθαίει ὁ Θεός, ὅταν δηλαδή ἐμεῖς πράξωμεν τά ἐφ' ἡμῖν, ὁ Θεός πράττει τά οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

Πρόκειται ἐπομένως γιά πολύ δύσκολο ἀγῶνα τοῦ δικαστοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως τά ἀποτελέσματα εἶναι δυνατόν νά εἶναι καταλυτικά γιά τήν ἀνομία, και ἄς φαίνεται αὐτή ἰσχυρότερη κατά πολύ σήμερα.

Γιά τόν δημόσιο ὑπάλληλο, τά πράγματα εἶναι και εὐκολώτερα, και δυσκολώτερα. Δέν ἀπαιτεῖται νά ἔρχεται καθημερινῶς εἰς σύγκρουση μέ τήν ἀνομία, νά τήν ἐλέγχει, νά τήν ἐμποδίζει. Συνήθως ἀρκεῖ ναμῆν ἐνεργῆ ὁ ἴδιος ἀνόμως και νά καλύπτει κατά τό δυνατόν, μέ δική του πρωτοβουλία, ἀπό τό ἀπόθεμα τοῦ νόμου τῆς συνειδήσεώς του, τά κενά πού ἀφίνουν οἱ ἀδικίες τοῦ νομοθέτη ἢ τῶν ἀνωτέρων του. Ἐν δέλη και μπορεῖ ὅμως, ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐτοιμάζεται νά ἀντιμετωπίσει τίς αἰτίες τῆς ἀνομίας μέ ἀντιτρομοκρατικούς τρόπους.

Ἀντιτρομοκρατικούς, διότι, ἡ ἀνομία ἐνεργεῖ τρομοκρατικῶς, δηλαδή αἰφνιδίως, μέ βία, μέ ἐξαναγκασμό, μέ παράλυση τῶν ἀντιστάσεων, ἢ μέ παράκαμψη τῶν ἀντιστάσεων, μέ ἐξουδετέρωση τῶν ἀντιδρώντων ἢ και ἀπλῶς διαφόρως φρονούντων. Ἐπομένως, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, πρέπει μέ ἀνεξάρτητο φρόνημα και ὄχι δουλικό, μέ ἠπιότητα, μέ ἀντίστοιχη ταχύτητα και ὄχι ἀντίστοιχη τραχύτητα, πρὸς ἐκεῖνες τῆς ἀνομίας, νά παραλύει τήν ταχύτητά της, νά κἀνη ὥστε νά ἀπορροφᾶται ἀπό τήν συνήθη διοικητική ἀδράνεια ὁ αἰφνιδιασμός της, νά τήν ἀντιμετωπίζει μέ ἀναφορά εἰς τό γράμμα τοῦ νόμου και τήν ἀληθειᾶ, κατά Θεόν, ἐννοιά του, νά ἐπισεῖ ἐνώπιον ἀνωτέρων του τούς κινδύνους πού συνεπάγεται μία βεβιασμένη ἀπόφασις, και ἀντικειμενικῶς ἀλλά και διά τούς ἰδίους, νά καλύπτει τά νῶτα του ἀναφερόμενος εἰς ἄλλες ἀρχές πού ἀπεφάνθησαν διαφορετικά ἀπό ὅ,τι ζητᾶ ἡ ἀνομία, νά ἐπικαλεῖται γνώμες ἢ ἀποφάσεις παλαιωτέρων ἐτῶν, ὅταν αὐτές πῖο εὐκολα ἐχρωματίζοντο ἀπό χριστιανικό φρόνημα, νά ἀνατρέχει, ἐάν ἔχη τήν ἰκανότητα και τήν δυνατότητα, εἰς ἱστορική ἐρμηνεία θεσμῶν και διατάξεων, και νά ἀποφεύγει κατά τό δυνατόν νά παίρνη ὁ ἴδιος θέσει εὐθείας συγκρούσεως ἐναντι τῆς ἀνομίας, ἐκτός και ἂν δέν γίνεται ἀλλοιῶς ἢ ἂν βλέπη ὅτι μία σύγκρουση μαζί της σήμερα, γιά ἀξιόλογο πάντως ζήτημα, εἶναι πολύ πιθανό νά αἰφνιδιάσει ἐπιτυχῶς τήν ἀνομία γιατί αὐτή δέν ἔχει προλάβει νά διαβρώσει ἀρκετά τόν συγκεκριμένο χῶρο ἢ ὡς πρὸς τό συγκεκριμένο θέμα.

Ὅταν ὅμως τοῦ ζητηθῇ εὐθέως «ὑπακοή» στήν ἀνομη ἀπόφαση ἀπό ἀνώτερό του, ἐκεῖ πρέπει νά σταθῇ ἀκλόνητος, νά ἀναφερθῇ εἰς ὅποιον εἶναι πράγματι ἀνώτερος τοῦ ἀνωτέρου του - και νά μῆν παραιτηθῇ!

Αὐτή ἡ ἰδέα τῆς παραιτήσεως ἀπό μία θέσει ὅταν κάποιος διαφωνῇ, ἔχει ἀνοίξει τόν δρόμο εἰς τήν ἀνομία. Οἱ ἀνομοι, ὅταν δοῦν ἀντιρρήσεις, ἔχουν τήν τάση νά βγάξουν ἀπό τόν δρόμο τους αὐτόν πού τούς ἐμποδίζει. Αὐτό τό χατήρι δέν πρέπει νά τούς τό κάνουμε. Και ἄς κάνουν ὅ,τι νομίζουν. Ὑπάρχει και ὁ Θεός.

Μόνο μία περίπτωση παραιτήσεως βλέπω ως καλή. Όταν τίθεται εις σοβαρό κίνδυνο ή υγεία ή η τιμή ήμῶν ή τῶν ἀγαπημένων προσώπων μας. Ἀλλά καί εις τήν περίπτωση αὐτή, ἡ παραίτησις αὐτοῦ ὁ ὁποῖος παραιτεῖται γιά τέτοιους λόγους, εἶναι συνήθως ἕνα πολύ ἰσχυρό ὄπλο γιά τήν ἀναχαίτιση τῆς ἀνομίας, ἀρκεῖ νά χρησιμοποιηθῇ μέ φρόνηση, μέ κοινοποίηση πρὸς ἄλλους ἀρμοδίους τῶν βαθυτέρων λόγων τῆς παραιτήσεως (αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται εις τήν ἀνεπιτυχῆ προσπάθεια ἀναχαίτησεως τῆς ἀνομίας ἀπό ἐμᾶς). Ἡ παραίτησις πρέπει νά μήν γίνεταί βιαστικά, ἀλλά οὔτε καί μέ ὑπέρμετρη καθυστέρηση, καί, κατά κανόνα, πρέπει νά ἀποφεύγονται οἱ εὐρείας δημοσιότητος καταγγελίες.

Ἔτσι, ἡ πρᾶξις τῆς παραιτήσεως καί ἡ ἀπέχουσα χρονικῶς γνωστοποίηση τοῦ κειμένου μέ τούς λόγους τῆς παραιτήσεως, θά φέρουν ἀποτελέσματα καί δέν θά εἶναι δυνατόν νά θεωρηθῇ ἡ παραίτησις οὔτε ὡς προσωπική ἀντεκδίκησις, οὔτε ὡς ἱστορικῆς ἢ ἀρχειακῆς σημασίας. Τό ὄπλο τῆς παραιτήσεως, εἶναι ἔσχατο ὄπλο καί κατά κανόνα βραδυφλεγές.

Χρειάζεται προσοχή μεγάλη, μήπως ἡ ἀντίστασις κατά τῆς ἀνομίας μεταπέσῃ εις πόλεμο κατά τῆς ἀπλῆς διαφθοράς. Ἡ διαφθορά ἔχει ὡς αἰτία καί τήν ἀνομία, ἀλλά νικώντας τήν διαφθορά δέν νικᾶται καί ἡ ἀνομία. Ἀντιθέτως, ὁποῖος ἀντιμετωπίσῃ ἔστω καί λίγο τήν ἀνομία, ἐκκόπτει καί τίς αἰτίες καί τίς ἀφορμές ἐκδηλώσεως τῆς διαφθοράς.

Π.χ., τί νά τήν κάνουμε τήν ἐξάρθρωση ἑνός κυκλώματος λαθρεμπορίας καί ἀπάτης, ὅταν οἱ ἐπιτηθευμένως ἐλλειπεῖς καί δαιδαλώδεις ρυθμίσεις τοῦ νόμου, ἐπιτρέπουν ἢ εὐνοοῦν νέες λαθρεμπορίες καί νέες ἀπάτες; Εἶναι καλλίτερα νά καλυφθοῦν νομολογιακῶς τά κενά τῶν ρυθμίσεων αὐτῶν, μέ ἐρμηνεῖες εὐρείες, ἐν ἀνάγκη δέ ἀκόμη καί ἐνάντιες πρὸς τό γράμμα τοῦ νόμου, ὡς πρὸς τό ποῖος ὀφείλει δασμούς καί τά πολλαπλά τέλη τῆς λαθρεμπορίας, ὡς πρὸς τό πότε εὐδύνεται ὁ συμβουλευὼν ἄλλον, οὕτως ὥστε νά ἀποβαίῃ πράγματι ἀνωφελῆς γιά τούς δράστες ἢ ἐκ νέου τέλεσις τῶν ἐγκλημάτων.

Καί κάτι ἀκόμα. Ὄταν ἐπιτυγχάνῃ κάποια μορφή ἀντιστάσεως εις τήν ἀνομία,, τότε δέν τελειώνει μία μάχη ἀλλά ἀρχίζει ἕνας πόλεμος, καί ἄς μήν φαίνεται. Στόν πόλεμο αὐτόν ὁ πολέμων τήν ἀνομία ἄνθρωπος, προστατεύεται ἀπό τόν Θεόν, ἀπό τόν ὁποῖον ἀπεστάλη ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων, ἀλλά κατά κανόνα ἠττᾶται ἐν τέλει ὁ ἄνθρωπος αὐτός καί νικᾷ ὁ Χριστός ὁ ἴδιος, διά νά μήν ὑπερηφανευθῇ ὁ ἄνθρωπος διά τήν ἀρετή του. Νικᾷ δέ ὁ Χριστός, μέ θαυμαστό τρόπο πάντα, τόσο θαυμαστό, ὥστε οἱ τελικῶς ἠττώμενοι ἄνομοι νά μήν στεροῦνται τῆς δυνατότητος μετανοίας.